

Openhartig en onthullend

Topvioliste Janine drie jaar gevolgd door de camera

Het hectische leven van de talentvolle violiste Janine Jansen is onderwerp van de documentaire *Janine: openhartig en onthullend*. Tegelijk is de film een aanklacht tegen de platte commercie die haar als een product in de markt wil zetten.

Alle emoties komen voorbij op haar gezicht: onzekerheid, spanning, extase, bevrijding en opluchting, begeleid door schitterende vioolmuziek. In *Janine: openhartig en onthullend* is violiste Janine Jansen vrijwel continu in beeld. Ze geeft zich volledig over aan de muziek. 'Er is niets nep aan haar', zegt de dirigent. En spontaan is ze zeker: ze steekt haar tong uit, trekt griemassen en lacht stralend.

Uitzonderlijk talent

Janine Jansen, een uitzonderlijk muzikaal talent, dat bijna ten onder ging aan de druk die door haar omgeving op haar werd uitgeoefend. Behalve een portret van de violiste levert de film impliciet kritiek op de manier waarop een begenadigd kunstenaar speelbal wordt van de commercie. Zo zien we een gesprek tussen Janine en een uitgever die een tijdschrift met haar naam wil uitgeven; het levert hilarische dialogen op. Maar de film gaat vooral over

Janine Jansen geeft zich volledig over aan de muziek

haar muzikale virtuositeit. De musici rondom haar – onder wie haar voormalige vriend Julian Rachlin – vertellen over haar bijzondere talent. Haar drang naar perfectie en haar onvermogen om nee te zeggen, worden haar bijna fataal. Kort voor de première van deze film balanceert ze op de rand van een burn-out en ziet ze zich

gedwongen al haar concerten af te zeggen. Inmiddels is Janine Jansen terug op de internationale podia. Drie jaar zat filmmaker Paul Cohen haar op de huid. Het resultaat is een gelaagde, confronterende documentaire, die alleen al de moeite waard is door de ontroerende muziek.

● **HET UUR VAN DE WOLF:**
JANINE 20.25 NED. 2

Janine toont een fenomenale violiste én geeft een helder inzicht in de gevaren van commerciële bemoeienis.

Het uur van de wolf

▶ NEDERLAND 2,
20.25-22.00 UUR

HET lijkt een gedroomd leven: briljant muziek maken, optreden in prestigieuze zalen met daverend applaus, de wereld rondreizen met dure koffers vol mooie kostuums, overnachten in chique hotels omringd door jubelende pers. Maar die glamour heeft een keerzijde. Dat laat Paul Cohen zien in zijn film *Janine*, een indringend portret van violiste Janine Jansen. Cohen volgde haar tijdens repetities voor cd-opnames, bij concerten, maar ook op haar vele reizen en eindeloze fotosessies. Gaandeweg krijgt de film iets ambivalents: naast Jansens ongelofelijke muzikale talent, tomeloze energie en enthousiasme dringt de schaduwzijde door: ze raakt uitgeput. De donkere kanten van

haar gloedvolle leven bereiken een dieptepunt tijdens een gesprek met marketingjongens die proberen hun glossy *Janine* tot een commercieel succes te maken. Haar verontruste, maar ook gevleide blik spreekt boekdelen. Jansen beseft maar half hoe het succes bezig is haar te ondermijnen.

Met zijn voortreffelijke documentaire toont muziekminnaar Paul Cohen een scherp inzicht in hoe kunst en commercie sluipenderwijs verstrengeld kunnen raken. Net als zijn eerdere werken laat deze film ook zien hoe knap hij zich hier zelf tegen tweer weet te stellen. Een gesprek met Paul Cohen is te zien op Holland Doc 24 om 21.55 uur.

MARIANNE BROEDER

Burn-out in wording

LONELY AT THE TOP

Janine is een pareltje - een impressie van de film /// Leontien Akkerman

Heel vaak tijdens de film 'Janine' zoomt de camera in op haar gezicht. En dat gezicht vertelt verhalen. De eerste minuten twijfel ik of ze toneel speelt, of het een pose is - ze weet immers dat ze gefilmd wordt. Ze is bezig met het opnemen van het vioolconcert van Beethoven in een studio in Duitsland. Het orkest speelt de inleiding en aan haar mimiek zie je dat ze intens meeleeft. Na een paar minuten besef ik dat ze niet toneel speelt, deze rol is niet aan te leren en niemand zou haar kunnen regisseren. Ik krijg namelijk het idee dat ze de muziek zo volledig doorvoelt, beleeft, erin opgaat. Haar gezicht is enorm expressief, je leest er alle wendingen en subtiliteiten van de muziek in af.

Als ze later, in het kamertje van de geluidsmannen, met een koptelefoon de opnames beluistert is er weer die expressiviteit in haar gezicht. En weer lees je van haar gezicht af hoe ze meeleeft, maar ook haar ongenoegen af en toe, je ziet dat ze enorm kritisch is, niet gauw tevreden. De discussies met de geluidsmensen over de opnames zijn heel boeiend om te volgen.

Tijdens de film is veel muziek te horen, bloedmooi gespeelde muziek. Het vioolconcert van Beethoven, Der Tod und das Mädchen van Schubert, Sinfonia's van Bach, muziek van Franck, Bartok en Britten.

Voor een groot deel zie je repetities en opnames gefilmd, en dat is natuurlijk minstens zo boeiend als een concert. Wat opvalt is dat Janine echt luistert, samen speelt, opgaat in het geheel, contact maakt met de andere musici. Iemand vertelt dat ze, wanneer ze met een orkest speelt, ze dit doet met de instelling van iemand die kamermuziek speelt, het is alsof ze met iedereen persoonlijk contact maakt, ze communiceert middels de muziek en dit is een enorme gave. Een orkest dat met Janine werkt is onmiddellijk een team dat volledig achter haar staat, iedereen wil het beste van zichzelf geven.

Janine is zes als ze begint met violles bij Goeie Wiizenbeek

Na een half uur genoten te hebben van de met anderen musicerende Janine krijgt de kijker ineens een koude douche. Je ziet Janine nu tijdens een bespreking met twee managertypes. Je ziet Janine van achteren gefilmd en de twee mannen zie je druk met elkaar brainstormen. Het zijn haar contactpersoon van de platenmaatschappij en een tijdschriftenman. Zelf lichten ze toe: "Wij vermarkten Janine". Onderwerp van gesprek is de eenmalige glossy 'Janine' die gemaakt gaat worden. Wat opvalt is dat er volkomen aan Janine voorbij gegaan wordt in dit overleg. De mannen hebben het over verkoopcijfers en over wat er wel en niet in de glossy zou moeten. "Iets met eten, dat vinden de mensen leuk" roept de één. "Bekende Nederlanders moeten er in, dat spreekt mensen aan, Janine jij kent toch Paul Witteman en ook Matthijs van Nieuwkerk? Die moeten er zeker in, heb je ook kans dat je in hun talkshows uitgenodigd wordt". "Janine, lees je weleens een boek? Iets over een boek doet het ook altijd goed". "Nee, het woord Stradivarius moet niet opvallend op de cover, de mensen weten niet wat dat is". En zo gaat het maar door. Janine reist mee naar Dubrovnik waar ze haar oude vriend Roger Moore wil interviewen voor het blad, maar op het laatste moment krijgt ze te horen dat niet zij maar een journalist het interview doet. Ze zit erbij en het wordt een interview van niet al te hoog gehalte, aan het gezicht van Janine zie je dat ze het niet erg naar haar zin heeft maar beleefd wil blijven.

De journalist stelt haar op een gegeven moment ook wat vragen. "Janine, ben je religieus?" leest hij de eerste vraag op van zijn briefje. Janine reageert met stom-

heid geslagen op deze openingsvraag en begint wat te hakkelen. "Ah, ik zie het al, je bent een twijfelaar" reageert en noteert de journalist. Als Janine vervolgens weg is vertrouwt hij aan de cameraman toe dat musici zo moeilijk zijn om te interviewen omdat het zulke saaie mensen zijn. Nou ja! Even later zie je de glossy Janine tussen de glossy Linda en de glossy Sonja in het schap van een winkel liggen. Bij het hele item over dit tijdschrift denk je als kijker: Janine, dit had je niet moeten doen, het was echt jammer van je tijd!

Bij de presentatie van het tijdschrift ziet Janine er natuurlijk schitterend uit en staat ze te stralen, maar nu is het wel toneelspel, het is meer de lach van een mannequin. Ook als ze gefilmd wordt als ze na een optreden cd's signeert en bedankjes van het publiek in ontvangst neemt: ze blijft maar glimlachen omdat dit van haar verwacht wordt, maar je wordt er als kijker moe van en je beseft dat ze op dat moment liever met een joggingbroek aan op de bank thuis hangt. Soms is er zelfs een verplicht dinertje waar ze bij moet zijn na afloop van een concert en weer beleefd en vriendelijk moet doen terwijl ze vast liever met vrienden door zou zakken op dat moment.

Janine is zes als ze begint met vioolles bij Coosje Wijzenbeek, er worden video's getoond van huisconcertjes daar, met Janine door de jaren heen. Later gaat Janine bij Philipp Hirschhorn studeren. Een vriend van Philipp vertelt dat deze hem, nadat Janine als zestienjarige had voorgespeeld, enthousiast belde en vertelde dat hij nu een meisje op les kreeg dat zo speelde als hij zelf nooit zou kunnen spelen! Janine geeft aan zelf geen les of masterclasses te willen geven. Reden: ze weet zelf niet hoe ze het doet en wil het eerlijk gezegd ook niet weten.

Het eerste uur heb je het nog niet in de gaten, maar tegen het eind van de film zie je Janine moe worden. Ik heb het vermoeden dat het een beetje suggestief gemonteerd is en dat heb ik ook van anderen gehoord. De makers van de film wisten toen ze aan het project begonnen alleen dat ze een documentaire wilden maken over een bijzonder musicus. Ze konden toen nog niet weten dat Janine bij het uitkomen van de film met een burn-out te kam-

pen zou hebben. Je ziet Janine sjouwen met haar viool en koffers, vliegtuig in vliegtuig uit, in de trein, in de taxi, lopend door verre steden, in hotelkamers - een open koffer op de grond, in een concertzaal en dan weer in een andere concertzaal. Je ziet haar af en toe haar ogen sluiten. Ze vertelt: "Ik voel me eigenlijk niet zo goed de laatste tijd, maar als ik op het podium sta vergeet ik dat", en: "Ik geef alsmáar, ik geef me helemaal maar ik kan het gewoon niet anders. Eigenlijk wil ik wel even niets doen, tijd hebben om dingen te verwerken". Een vriend vertelt dat Janine enorm snel kan denken en weinig moeite heeft al die verschillende concerten uit het hoofd te kennen, ze hoeft niet zo veel te studeren. Maar hij zegt vervolgens dat tweehonderd concerten per jaar op allerlei plaatsen op de wereld niet te doen is.

Ik denk dat iedereen die de film ziet een beetje van Janine gaat houden, het is een prachtmens, een pareltje en ze geeft ons zulke mooie muziek. Je hebt ook met haar te doen, want wat moet het vermoeiend zijn om altijd maar perfect te zijn. En je bent boos op die twee kerels, het is hun schuld dat Janine oververmoeid raakt, op die twee managers kun je heerlijk al je ongenoegen projecteren over het markt-denken, het denken in verkoopcijfers over de ruggen van mensen, de domheid van mensen die muziek niet snappen en weg willen bezuinigen. Ze worden een beetje

weggezet als karikaturen, zoals de journalist duidelijk valt onder het type 'het vieze mannetje' en het publiek rijke mensen van middelbare leeftijd die na afloop bij haar signeersessies over haar heen hangen en hijgerig vertellen dat ze zo'n heerlijke avond hebben gehad.

Ik bel met Paul Cohen, de maker van de film en hij licht een en ander toe: Paul is in 2007 begonnen met het filmen voor de film Janine. Dat was tijdens opnames van de cd met de Chaconne van Bach. De enorme energie, gedrevenheid en het perfectionisme van Janine raakte hem toen. Ze gaat maar door terwijl de opnamemensen haar erop wijzen dat het al middennacht is. Uiteindelijk is Janine niet tevreden met de opnames. Ze laten het rusten en drie maanden later wordt het met succes helemaal overnieuw gedaan.

Tijdens het filmen tussen 2007 en 2010 was natuurlijk niet bekend dat Janine in zou storten. Op 23 mei had Paul een afspraak met Janine om de montage te bekijken. Die afspraak heeft ze afgezegd, en 24 mei was Violins of the World het eerste optreden waar ze zich af moest melden. De film is dus niet met die wetenschap gemonteerd. Paul heeft er wel voor gekozen de vermoeidheid die hij zag groeien in de film naar het einde te verplaatsten. Over de rol van de managers vindt Janine zelf dat ze nou eenmaal nodig zijn, ze kan zelf niet al die concerten regelen en zonder managers kom je niet terecht in Carnegie Hall. Ook de signeersessies, de interviews en de fotoreportages laat ze maar over zich heen komen als iets wat er nu eenmaal bij hoort. Paul had een eindshot klaar waarin je Janine door een donkere straat naar huis ziet lopen, de deur in gaan, de lampen achter de gesloten deur knippen aan. Het is een beetje een triest beeld, het alleen thuis komen. Hij

hoopte dat er nog een happy end achter zou komen, een vriendje of zo, maar hij heeft het uiteindelijk maar bij dit beeld gelaten.

Paul vertelt dat Popma, degene die Janine's cd's aan de man moet brengen, toen hij de film voor het eerst zag de handen voor zijn ogen sloeg; hij schaamde zich diep en vond het verschrikkelijk wat er gebeurd was, vond het vreselijk zichzelf zo te zien, maar was wel zo dapper om te zeggen: 'goeie film, niks aan veranderen'.

Van Paul Cohen hoor ik dat haar agente, degene die al die tweehonderd concerten per jaar regelt, de grote afwezige is. Janine ontmoet haar bijna nooit persoonlijk, er is weinig contact en ze komt in de film ook niet voor.

Janine

Film door Paul Cohen.

De film is inmiddels op DVD verkrijgbaar.

Paul heeft inmiddels ook een documentaire over het Orkest van de 18e Eeuw gemaakt waarin vooral ook repetities te zien zijn. De film heet: *Twee mannen en een orkest* en is bij de NTR uitgezonden op 28 november en nog te vinden in het archief van de NTR: <http://npspodium.nps.nl/page/archief/aflevering/11786988/ntr-podium-twee-mannen-en-een-orkest> ■

Janine Jansen, artistiek leider van het Internationaal Kamermuziek Festival Utrecht, manoeuvreert kundig tussen kunst en commercie, zoals Paul Cohen ook laat zien in zijn documentaire *Janine*. Haar gretigheid en perfectionisme braken haar bijna op.

DOOR JOCHEM VALKENBURG

KUN je het wezen van een musicus op beeld vastleggen zonder dat ze één noot speelt? Het lukt documentairemaker Paul Cohen aan het begin van zijn inmiddels met een kristallen film bekroonde documentaire *Janine*, in wat één van de mooiste muziekscènes ooit moet zijn. We zien getuigen van Jansens cd-opname van Beethovens *Violconcert*. Het orkest zet in voor de introductie, maar Cohen zoomt exclusief in op Jansen. We zien hoe ze zich minutenlang met haar hele lichaam inleeft: mijmerend bij de lieflijke openingsmaten, sidderend als de sfeer omslaat, in spanning en ontspanning toelevend naar haar eigen inzet. Wie na die magistrale klanken nog sceptisch is, zou misschien zeggen: ze acteert. Er zijn toch ook violisten van formaat die hun lichaam meer beheersen? Inderdaad lijkt Jansen de camera's nooit helemaal vergeten te zijn. Maar zelfs als het om een bewust proces gaat, getuigen deze beelden van een onvoorstelbaar inlevingsvermogen. Ze geven blijk van een muzikale en vooral ook lichamelijke vorm van method-acting. De interpretatie van de muziek en de communicatie met medemusici en publiek kunnen daar, zo lijkt het, alleen maar bij winnen.

Schaduwzijde

Het heeft iets ambivalents om Jansen zo bezig te zien. Enerzijds lijken haar gretigheid en musicieervreugde – niet voor niets haar meest geroemde kwaliteiten – haar eindeloze energie te geven. Anderzijds kan het weinigen ontgaan zijn dat ze dit jaar een aantal maanden uit de roulatie is geweest: ze zegde een groot aantal concerten af en trok zich helemaal terug uit de publiciteit. Ze was wel degelijk afgemat door een onmenselijk tourschema met honderden optredens per jaar in alle uithoeken van de wereld. Ook van deze schaduwzijde geeft Cohen een indringend beeld. We zien Jansen eindeloos met haar koffers sjouwen. Hotelkamer in, hotelkamer uit, half vergeten wat ze de afgelopen dagen ook alweer gespeeld heeft, en wat er nog aan komt ('Tsjajkovsky, Sjostakovitsj, en... ik

weet het eigenlijk niet, dat zien we morgen wel weer'). Na elk concert, waarop ze alles geeft, volgt het eindeloze handjes schudden, dineren met sponsors, en cd's signeren. Haar ex-vriend, violist Julian Rachlin, onthult hoe ze soms met kramp in haar gezicht thuiskomt, de glimlach verstaand als bij een KLM-stewardess. 'Muzikale kroniek van een aangekondigde burn-out,' noemde Bor Beekman van de *Volkskrant* de documentaire terecht. Jansen is inmiddels voorzichtig teruggekeerd op het podium. Op haar eerste concerten was ze volgens de recensies 'vanaf het eerste moment alom aanwezig' (*De Telegraaf*) en speelde ze 'intenser dan ooit' (*De Gelderlander*). De batterijen lijken dus weer helemaal opgeladen om tijdens het Kamermuziek Festival weer volledig te kunnen genieten. 'Eén grote adrenalinekick,' noemde Jansen haar festival eens in een interview. En inderdaad: als elk 'regulier' concert voor Jansen al een buitengewone gebeurtenis is, wat voor overtreffende trap moeten vijf dagen vol concerten dan wel niet betekenen?

Het festival: de kleine, vertrouwde wereld

Jansen is niet de enige jonge musicus met een eigen festival. Enkele voorbeelden: Julian Rachlin heeft zijn eigen festival in Dubrovnik en de Franse cellist Jean-Guihen Queyras organiseert een zomerfestival in zijn ouderlijk dorp in de Provence. Klarinettist Martin Fröst, een goede vriend van Jansen die ook vaak in Utrecht te gast was, keert zelf jaarlijks terug in het geboortedorpje van zijn vriendin om met bevriende musici kamermuziek te spelen. 'Als je zoveel reist,' zei Fröst hierover in een interview in *NRC Handelsblad*, 'wordt het steeds belangrijker om een band te hebben met je wortels. Die 'kleine wereld' is belangrijk. Vrienden, kamermuziek, intimiteit: zaken die je moet koesteren als je wilt overleven als artiest.'

Het programma van het Kamermuziek Festival verradt elk jaar weer dat Jansen er niet anders over denkt. De musici zijn ofwel familie (vader Jan Jansen, broers Maarten en David Jansen), of vrienden die als het even kan geen jaar verstek laten gaan – onder hen violisten Julian Rachlin, Boris Brovtsyn en Julia-Maria Kretz en cellisten Mischa Maisky en Thorleif Thedéen. Daarnaast geeft Jansen uiteraard ruim baan aan jong talent, bijvoorbeeld op de locatieconcerten onder de noemer 'Verborgen Juwelen', en met het jaarlijkse optreden van de Fancy Fidd-

lers, het strijkersensemble van Jansens voormalige vioollerares Coosje Wijzenbeek. Muzikaal is het festival voor Jansen eveneens een vorm van 'thuiskomen' met vertrouwd repertoire. Dit jaar staan onder meer Mozarts *Strijkkwintet in g*, Dvoráks 'Dummy'-trio en Schönbergs intens geladen strijksextet *Verklärte Nacht* op het programma. Van het laatstgenoemde werk zei Jansen in 2008 dat het haar favoriete muziek is, hoewel ze zich bedacht en alsnog voor het *Violconcert* van Britten koos (waarmee *Verklärte Nacht* in feite haar favoriete kamermuziek blijft).

Kunst en commercie

In *Janine* maakt Cohen doeltreffend gebruik van het contrast tussen het hoogst verhevene van de kamermuziek en het allerplatste van de commercie. Een brainstormsessie met twee haast Jiskefet-achtige marketingjongens die tegenover een licht verbouwde Jansen de glosy 'Janine' in elkaar draaien ('Shopping! Je moet shopping hebben!') gaat subtiel maar betekenisvol over in een uitvoering van Schuberts *Strijkkwartet no. 14*, 'Der Tod und das Mädchen'.

Toch weet Jansen als geen ander hoezeer die twee kanten elkaar nodig hebben: zonder commercie geen kunst, dat is zeker in het huidige politieke klimaat meer dan ooit een feit. Ook het Kamermuziek Festival kan niet zonder een hoofdsponsor uit het bedrijfsleven. 'Je kunt in Soest blijven en daar kamer-

We zien hoe ze zich minutenlang met haar hele lichaam inleeft: mijmerend bij de lieflijke openingsmaten, sidderend als de sfeer omslaat, in spanning en ontspanning toelevend naar haar eigen inzet.

muziek spelen met je vrienden,' hield Rachlin haar naar eigen zeggen eens voor. Maar als je de wereld wilt veroveren, was zijn boodschap, heb je ondersteuning nodig, ook als daar soms nadelen aan kleven: wéér een fotoshoot, wéér opdraven in een talkshow. Des te bewonderenswaardiger is het dat Jansen desondanks weet

vast te houden aan haar eigen hoge muzikale maatstaven. De in *Janine* geregistreerde opname van de diepzinnige maar o zo beruchte *Chaconne* uit Bachs *Tweede partita voor soloviool* is volgens alle aanwezigen in de studio perfect. Behalve volgens Jansen zelf. 'Ik dacht: ik krijg er spijt van als ik het zo laat,' vertelt ze aan Cohen. Ze overdacht het geheel nog eens goed, besloot alles weer te vergeten, en speelde hem daarna alsnog perfect in.

Internationaal Kamermuziek Festival Utrecht, 26 t/m 30 december
www.kamermuziekfestival.nl

De Passie, een serie van drie filmporretten van meester-violisten toont de glorieuze en schrijnende kanten van het artiestenbestaan. Een onthullende blik achter de façade van succes en wereldfaam

DOOR ILSE VAN DER VELDEN

PHILIPP HIRSHHORN is een van de vier 'winnaars' in de gelijknamige documentaire van Paul Cohen en David van Tijn. Deze zeer, zeer getalenteerde violist won in 1967 de prestigieuze Koningin Elisabeth Wedstrijd, maar werd nooit zo beroemd als je zou verwachten. Dat was ook het lot van de

Lief en leed van toptalenten

andere drie concourswinnaars: Berl Senofsky, Yevgeny Moguilevsky en Michail Bezverkhnij uit dit sensitieve filmverhaal dat internationaal hoge ogen gooide en waarover Variety schreef dat het 'waarschijnlijk de beste film over klassieke muziek was, ooit gemaakt'.

De Winnaars strooit met bijzonder materiaal: neem alleen al de beelden van dé trap, waarover finalisten nog ieder jaar naar datzelfde podium afdalen. En houd

het maar eens droog bij het fragment waarin we Gidon Kremer, Hirshhorns medefinalist die toen 'slechts' de derde prijs won maar die het wél helemaal maakte, zien luisteren naar Hirshhorns uitvoering van Geminiani's *Sonate in C*. Een jaar na de opnames bij hem thuis in Brussel overleed Hirshhorn, vijftig jaar pas, aan een hersentumor.

Hirshhorn wilde alleen meewerken aan een film over hemzelf als de makers ook een van zijn leerlingen aan het Utrechts Conservatorium zouden filmen: de toen nog piepjonge Janine Jansen. Dat werd een leuke opname, maar hij belandde in een la en er gebeurde niets mee. Tot jaren later haar ster rijzende was, vertelde Cohen eerder dit jaar in een interview in *de Volkskrant*. Er kwam een script en de violiste, die zowel *De Winnaars* had gezien als *I am the Violin* over violiste Ida Haendel, had er het volste vertrouwen in.

Janine

Nu *Janine* (zie het portret op pag 4-5) er eenmaal is blijkt hoe mooi deze film een vervolg is op de andere twee: de eerste *De Winnaars*, een beeld van geknakte talenten, Hirshhorn voorop; dan de tweede, *I am the violin*, een portret van Ida Haendel, als een talent dat haar grootste bloeitijd achter zich heeft. Middels foto's van vroeger en de verhalen van de inmiddels hoogbejaarde violiste volgen we het spoor terug naar haar jeugd in een warm, Pools gezin, terwijl we, in scènes op vliegvelden en in hotelkamers, ook een beeld krijgen van haar huidige, nog altijd drukke leven als artiest. Al is Haendel dan op leeftijd, ze is nog altijd slagvaardig. En tenslotte *Janine*, het alom geroemde portret van Janine Jansen, het nog jonge talent, wier ster pijlsnel steeg, en die eerder dit jaar te kampen had met overspannenheid. Inmiddels wijst alles op Janine's come back als geweldige violiste, publieksliefeling en teerbeminde gastvrouw van het Kamermuziek Festival.

Oude Kantongerecht, Filmserie 'De Passie'

De Winaars, David van Tijn en Paul Cohen, 28 dec, 14.00 en 16.15 uur;

I am the violin, Paul Cohen 29 dec, 14.00 en 16.15 uur;

Janine, Paul Cohen 30 dec, 14.00 en 16.15 uur.

Na afloop van de films van 16.15 uur lichten de filmmakers hun werk toe in een interview.

Ida Haendel

